

דף יח.

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ג הי"א

לא בלל לא פתת ^ק לא הגיש לא משה את הקריקין
כשרה. לא נאמרו כל הדברים האלו אלא למצוה שפך
היא מצותה:

דף יח:

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"ו

אין היחיד מביא מנחה בכלי אחד יותר מששים
עשרון. ^ר ואם נדר יותר מששים מביא ששים בכלי אחד
והשאר בכלי שני. שאין יכולין להביל כאחד אלא
ששים אבל יתר על ששים אין נבילין. אף על פי שאין
הבילה מעכבת כמו שבארנו אמרו חכמים כל הראוי
לבילה אין הבילה מעכבת בו וכל שאינו ראוי לבילה
הבילה מעכבת בו:

^ק. כסף משנה: לא בלל לא פתת וכו'. משנה שם:

^ר. כסף משנה: אין היחיד מביא מנחה בכלי אחד יותר מס' עשרון וכו'. משנה בפ' המנחות
(דף ק"ג:) וכתב הר"י קורקוס ז"ל שדקדק רבינו לכתוב אין היחיד מביא לרמז מה
שאמרו שם שהציבור מביא ב"ט ראשון של חג שחל להיות בשבת ס"א עשרון. ומ"ש
ואמרו חכמים כל הראוי לבילה אין הבילה מעכבת בו וכו'. מימרא דרבי זירא שם (דף י"ח):
ובר"פ הקומץ רבה:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' ביכורים פ"א ה"א

עֲשִׂיָּרִים וְאַרְבַּע מִתְּנוֹת נִתְּנוּ לַכֹּהֲנִים ^ש וְכָלֵן מִפְּרָשֵׁי
בַּתּוֹרָה. וְעַל כָּלֵן נִכְרְתָה בְּרִית לְאַהֲרֹן. וְכָל כֹּהֵן שְׂאִינוֹ
מוֹדָה בָּהֶן אֵין לוֹ חֵלֶק בַּכֹּהֲנִים וְאֵין נוֹתֵנִין לוֹ מִתְּנָה
מֵהֶן:

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב ה"ג

כָּל הַמִּנְחוֹת טְחִינָתָן וְהִרְקָדָתָן בַּחוּץ. ^ה וְלִישָׁתָן וְעִרִיכָתָן
וְאַפִּיָּתָן בַּפְּנִים. וְכָל מַעֲשֵׂיהֶן כְּשִׂיָּרִים בְּזֶר עַד שְׂבִיבֹאוֹ
לְבֵית הַקְּמִיצָה. וּמַחֲבַת וּמִרְחֶשֶׁת הָיוּ בַּעֲזָרָה. וּשְׂתִיָּהֶם
מִכְּלֵי הַשָּׂרֵת וּמִקְדָּשֵׁי. וְתַנּוּר שֶׁל מִקְדָּשׁ שֶׁל מִתְּכַת הִיא:

^ש. כִּסֵּף מִשְׁנָה: עֲשִׂיָּרִים וְאַרְבַּע מִתְּנוֹת נִתְּנוּ לַכֹּהֲנִים וכו'. בפרק הזרוע (דף קל"ג): וכל כהן
שאינו מודה בהן וכו'. בפ' הזרוע ובפרק הקומץ רבה (דף י"ח): כל כהן שאינו מודה
בעבודה אין לו חלק בכהונה ואינו יודע למה שינה רבינו הלשון וכל שכן במקום שאפשר
שיבא ממנו שינוי הבנת ענין:

^ה. כִּסֵּף מִשְׁנָה: הַמִּנְחוֹת טְחִינָתָן וְהִרְקָדָתָן בַּחוּץ וכו'. בתוספתא דמנחות פרק י"א מנחות
יש בהן מעשה כלי בפנים טיחונן והרקדתן בחוץ לישתן ועריכתן ואפייתן בפנים. וכל
שכתב רבינו אינו מדוקדק שהרי שתי הלחם ולחם הפנים קרויין מנחה ופסק רבינו בפ"ח
מתמידין ומוספין שלישתן ועריכתן בחוץ וכן שני בפ' שתי הלחם: וכל מעשיהם כשרים
בזר וכו'. בפרק הקומץ רבה (דף י"ח): ומחבת ומרחשת היו בעזרה וכו'. בס"פ כל המנחות
(דף ס"ג): ותנור של מקדש של מתכת היה. בפ' דם חטאת (דף צ"ו) ומפרש התם טעמא
דכיון דאיכא שתי הלחם ולחם הפנים דאפייתן בתנור וקדושתן בתנור ה"ל כלי שרת וכלי
שרת דחרס לא עבדינן ופירש"י וקדושתן בתנור שאין נעשים בכלי שרת לפי שאין טעונים
שמן ואמרינן בפרק שתי הלחם לישתן ועריכתן בחוץ ואפייתן בפנים דתנור מקדש להו:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"א ה"ז

כָּל הַמִּנְחוֹת שִׁצֵּק עָלֶיהֶן הַשֶּׁמֶן פָּסוּל לַעֲבוֹדָה א כָּגוֹן
הָזֶר וְכִיּוּצָא בּוֹ אוֹ שִׁבְלָלָן אוֹ פִּתְתָם אוֹ מִלְחָן כְּשִׁירוֹת.
הַגִּישָׁן אוֹ הַנִּיפָן חוּזֵר הַכֹּהֵן וּמַגִּישׁ אוֹ מִנִּיף. וְאִם לֹא
הַגִּישׁ וְלֹא הַנִּיף הַכֹּהֵן כְּשִׁירוֹת. שְׁנֵאמַר 'וְהִבִּיֵּא אֶל בְּנֵי
אֶהֱרֹן' 'וְקִמְצוּ'. מִקְמִיצָה וְאֵילָךְ מִצּוֹת כֹּהֲנָה לִמֵּד עַל
יְצִיקָה וּבִלְיָה שְׁכִשְׁרָה בְּזֶר:

א. כסף משנה: כל המנחות שיצק עליהם השמן פסול לעבודה וכו'. בפרק הקומץ רבה (דף י"ח) תנן לא יצק לא בלל ולא פתת ולא מלק ולא הניף לא הגיש וכו' כשירה ובגמ' מאי לא יצק אילימא לא יצק כלל עיכובא כתיב בה אלא לא יצק כהן אלא זר אי הכי לא בלל נמי לא בלל כהן אלא זר הא לא בלל כלל פסולה והתנן ששים נבללין ששים ואחד אין נבללין והוינן בה כי אין נבללין מאי הוי והא תנן לא בלל כשירה ואמר ר' זירא כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא לא יצק לא יצק כהן אלא זר לא בלל לא בלל כלל ובתר הכי אמרינן מתני' (דמכשיר יציקה בזר) דלא כר"ש (דאמר יציקה ובלילה ופתיחה ומליחה בעו כהן) מ"ט דרבנן אמר קרא ויצק עליה שמן ונתן עליה לבונה והביאה אל בני אהרן הכהן מקמיצה ואילך מצות כהונה לימד על יציקה ובלילה שכשירה בזר. ומ"ש רבינו הגישן או הניפן חוזר הכהן ומגיש או מניף. ומ"ש ואם לא הגיש ולא הניף הכהן כשירות וכו'. נתבאר בסמוך: